

Requesens,...). En aquest període es va publicar el primer tractat de botànica en català (l'any 1881), amb el títol "Nocions d'Anatomia, Organografia i Fisiologia Vegetals", essent-ne el seu autor Florenci Pierà.

El darrer deixeble de Costa fou Joan Cadevall (Castellgali 1846-1921), que donà una nova empena a la botànica catalana. Malgrat no ésser botànic de professió (ja que era professor de Física i Matemàtiques en una escola tècnica) i no haver tingut gaire ocasió de tractar directament amb els grans botànics de la seva època, va realitzar un fabulós treball de síntesi, reunint els resultats de les recerques dels deixebles de Costa en una obra de sis volums, la "Flora de Catalunya", estructurada prenent model de la "Flore de la France" del francès Coste. Per causes no relacionades amb la botànica, la publicació de l'obra, portada a terme per l'Institut d'Estudis Catalans, es va estendre entre els anys 1913 i 1937 i, com que l'activitat dels botànics catalans en aquest temps fou molt intensa, es pot dir que els coneixements impresos, en el moment de sortir al carrer, ja estaven, de fet, superats. Però, fins i tot actualment, la flora de Cadevall és un instrument indispensable pels estudiosos de la flora a Catalunya i als països veïns.

En l'últim període de l'Escola Catalana Moderna destaca Pius Font i Quer (Lleida, 1888 - Barcelona, 1.964).

Font i Quer representa, per la botànica catalana, l'obertura a l'exterior, tant en la metodologia i relació amb els botànics estrangers com pel que fa a l'ampliació de la seva àrea de treball que comprèn des del Principat, les Illes Balears i el País Valencià fins a la totalitat de la Península i altres zones del Mediterrani Occidental (Marroc, ...).

La seva activitat va ésser intensíssima. El 1917 organitzà l'Institut Botànic de Barcelona (del que fou primer director), sorgit de la transformació del Departament de Botànica del Museu de Ciències Naturals de Barcelona, en el que havia entrat el 1916. En el camp internacional destaca el seu nomenament com a Vice-President Honorífic dels congressos internacionals de botànica de París (1954) i Edimburg (1964).

L'obra de Font i Quer comprèn més de 200 publicacions, la majoria de petita extensió però amb una quantitat de dades florístiques i observacions detallades realment extraordinària. Portà a terme treballs monogràfics sobre alguns gèneres de plantes (Sideritis, gènere mediterrani en el que arribà a ésser reconegut especialista, Arenaria, Scabiosa, Cerastium, ...) i realitzà l'estudi de diverses flors locals. Entre les seves obres generals cal remarcar la "Iniciació a la Botànica" (1938), on codifica la terminologia botànica en llengua catalana, la "Geografia Botànica de la Península Ibèrica" (1958), el "Diccionario de Botànica" (1958), en el que, igual com havia fet amb la catalana, posa ordre a la terminologia botànica castellana, i el seu extensíssim i complet tractat de "Plantas Medicinales" (1962).

Xavier Vifas